

عنوان مقاله:

بررسی فرآیند نفوذ و گسترش تاریخی تشیع در ایران تا قرن سوم و چهارم

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس بین المللی مطالعات زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

محمد سپهری - عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکزی

ابراهیم احدی قورتولمش - دانشجوی دکتری تاریخ اسلام

خلاصه مقاله:

تشیع بعنوان یکی از مذاهب اسلامی در روند گسترش تاریخی و سرزمینی اسلام به روش های مختلف در جغرافیای اسلام مراحل نفوذ و گسترش خود را پشت سر گذاشت، اشکال تکاپوی این جریاندر مناطق مختلف بسته به شرایط تاریخی و سیاسی تنوع و گوناگونی چشمگیری داشت، دعوت، قیام، تشکیل حکومت، تقیه، تدریس، حرب و ... از رویکردهای جریان شیعی برای ادامه یا گسترش حیات خود در سرزمین های مختلف بوده است. در این پژوهش به شکل و زمینه های گسترش تشیع در منطقه جغرافیای فرهنگی ایران تا قرن چهارم می پردازیم و محدوده بعد از آغاز دوران غیبت بیشتر مورد توجه قرار می گیرد تا ادامه حیات شیعیان در دوران فقدان پیشوای مذهبی و سیاسی بررسی گردد. ایران بعنوان سرزمینی که در گذرگاه تاریخ تنها ملجا حضور و تکاپوی شیعیان که در اعصار بعد بوده و منجر به تشکیل بزرگ ترین دولت مستقل شیعی و دعوی گری نماینده سیاسی و حکومتی این مذهب شده است، در این مجموعه مورد توجه قرار گرفته تا ردپای رشد و تحول این مذهب در اقصا نقاط این جغرافیا در قرون نخستین و بدو دوران تحركات شیعی مورد بررسی قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

ایران، تاریخ، تشیع، گسترش، قرن چهارم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1197133>

